

1ste Behandling, og der ikke har været Leilighed for mig til at forhandle med andre ærede Medlemmer om mulige Ændringsforslag. Smidlertid haaber jeg, at man vil tillade mig at fremsætte nogle Bemærkninger til denne Sag, hvortil jeg i Forholdene har særlig Opfordring, og hvortil det ogsaa forekommer mig, at Sagens Vigtighed indbyder. Det er jo nemlig saaledes, hvad der blev omtalt allerede ved denne Sags 1ste Behandling af et æret Medlem, som jeg for Diebliffet ikke ser er tilstede her i Salen, at man ved at lovgive paa det Omraade, hvorom der er Spørgsmaal, kommer i mangehaande Berøring ogsaa med fremmede Nationers Undersaatter, og ligesom det jo er vist, at hele denne Sag er bleven sat i Bevægelse paa Grund af Hensstillinger, der ere komne fra et andet Land, saaledes tror jeg ogsaa, at man maa være fattet paa, naar man undergiver denne Sag en ny Ordning, at der da i en nærmere eller fjernere Fremtid vil fremkomme en Kritik deraf fra fremmede Magters Side. Jeg behøver ikke at tilføje, at ganske bortset herfra, har det sin store Interesse for de Søfarende saavel som naturligtvis ogsaa for den Krebs, af Medborgere, som særlig give sig af med at opffiske Ankere, hvorledes Forholdet er ordnet. Jeg antager, at Alle ere enige om, at der er Grund til at gjøre en Forandring i den nu bestaaende Lovgivning navnlig i den Retning, at Forliffet af et Anker ikke skal være ensbetydende med at miste Eiendomsretten dertil, og at der bør aabnes Mulighed for, at de Skibsførere, som have været saa uheldige at miste deres Ankere, igjen kunne komme i Besiddelse deraf. Paa den anden Side vil jeg for mit Bedkommende ingenlunde reise nogen Indsigelse mod den Betragtning, som er gjort gjældende, og som gaar i en noget anden Retning, nemlig den, at man ikke bør vanskeliggjøre det altsor meget for de Mand, som give sig af med at opffiske Ankere; man bør ikke forbinde denne deres Virksomhed med saa mange Paalæg og saa mange Besværligheder og gjøre Udbyttet af deres Virksomhed saa lidet frugtbringende, at man afstæver dem fra at udøve denne Virksomhed, som kan have sin Betydning blandt Andet ogsaa for det Offentlige. Jeg har forsaavidt ikke Noget imod, at man har betinget Cierens Ret til at komme i Besiddelse af et mistet saakaldet blindt Anker af, at der gjøres Anmeldelse inden en vis Tid; heller ikke har jeg Noget imod, at denne Tid sættes kortere, end det var foreslaet i Lovforslaget. Jeg skal fremdeles heller ikke have Noget imod, at man lader det opffiskede blinde Anker tilfalde den, der har opffisket det, naar Cieren ikke har iagttaget det Forsønde inden den forestreene Tid, saaledes at man ikke besværliggjør den hele Fremgangsmaade med Bekosteligheder, Vidtløstigheder, Bekjendtgjørelser og desl. Men imedens jeg meget vel kan forstaa denne Tankegang og heller ikke har Noget imod, at den finder sit Udtryk,

forekommer det mig dog, at der er Udskilligt at bemærke om den Maade, hvorpaa dette er fket. Foreløbig vil jeg nu altsaa tillade mig at henlede Opmærksomheden paa den Affattelse, som er foreslaet til en ny § 2. Det hedder der: „Den, som har opffisket et Anker, der ikke er forsynet med Bøje, slydende paa Bandet (et saakaldet blindt Anker), skal senest den næste Dag melde det til nærmeste Politimester.“ Der er stillet Ændringsforslag til Lovforslaget, ligesom der ogsaa er stillet Underændringsforslag til det Ændringsforslag, som nu er taget tilbage af den ærede sidste Læser. Et af disse gik ud paa at fassætte Ansvar for Undladelsen af at gjøre denne Anmeldelse i rette Tid. Dette Underændringsforslag er der ikke taget Hensyn til i den Affattelse, som foreligger fra den høitærede Justitsministers Side. Det er mig ikke ganske klart, hvorfor man har anset det for uønsdendigt at foreskrive et særegent Ansvar for at undlade at efterkomme den Forskrift, som her gives. Det kunde jo være, at man har ment, at Erhvervelsen af det paagjældende opffiskede Anker overhoved var betinget af, at Anmeldelsen til Politimesteren fkte senest den næste Dag. Dersom dette skulde være Mening, saa vilde det — forekommer det mig — være et temmelig alvorligt Ansvar, som man forbandt med Undladelsen af at efterkomme Forskriften, men jeg vilde dog i ethvert Fald anse det for rettest, at dette udtrykkelig blev sat ind i Loven. Er dette derimod ikke Mening, hvilket jeg indtil videre antager, at det ikke er, saa forekommer det mig, at det ikke har Noget at betyde, at man sætter i Loven, at Anmeldelsen skal ske inden en vis Tid, naar der ikke knyttes nogen Følge til Overtrædelsen af den givne Forskrift, og jeg tror, man maa være enig om, at det har sin Betydning, at der er foreskrevet en vis Frist, inden hvilken Anmeldelsen skal ske, nemlig derved, at enhver Bekjendtgjørelse jo saa er bortfalden Cieren af Ankeret skal passe paa at gjøre Anmeldelse i Tide, og han skal gjøre den inden en vis Tid. Hvis nu Sagen ordnes saaledes, at det gjøres muligt uden nogetsomhelst Ansvar for den Paagjældende, der har opffisket Ankeret, at undlade at gjøre Anmeldelse derom, saa vil det meget ofte stille sig saaledes, at denne Forskrift om Anmeldelse i Forbindelse med den Forespørgsel, som gjøres fra den Skibsførers Side, der har mistet Ankeret, vil blive resultatløs, aldeles forgjæves. Det hedder fremdeles i denne § 2, at Anmeldelsen skal ske til den nærmeste Politimester, og det tilføjes yderligere, at den, der har mistet Ankeret, skal anmeldte dette sit Tab for Politimesteren inden en vis Frist. Den Politimester, til hvem Anmeldelsen fra Skibsførers Side skal ske, antager jeg er den samme Politimester, til hvem Anmeldelse om Fundet af Ankeret skal gjøres. Nu vil det jo smidlertid i mange Læælde være meget vanskeligt for den Skibsfører, der har mistet sit Anker, at vide eller at have